

der saa kan findes en Ordning, som vi alle finde er en Forbedring, saa tænker jeg, at man vil gaa med dertil.

Det ærede Medlem har aldeles ikke Ret, naar han siger, at det, vi udtale i Betænkningen, at vi ikke ville gaa med til Forholdstalsvalgmaadens Indførelse, uden at ogsaa andre Paragraffer i Grundloven forandres, er noget tomt og noget, der ikke har Indhold, thi Indholdet er, hvad der er udviklet til den ene Side, at naar man skal gaa til en principiel Omdannelse af Folketingets Sammensætning, maa man overveje Landstingets Sammensætning eller i alt Fald dets forfatningsmæssige Stilling i Forbindelse dermed. Og det andet Hensyn, som for mig er meget væsentligt, er det, at det lyder meget kønt, naar det ærede Medlem i sin Betænkning udtaler, at han vil drage Om-sorg for Folketingets Indflydelse — det er rigtig nydeligt gjort af det ærede Medlem — men hvis det ærede Medlem havde gjort det for 20 Aar siden, vilde det have været endnu værdifuldere af det ærede Medlem, thi den Gang var Folketingets Indflydelse som bekendt en Del mere truet, end den er for Øjeblikket. Men da hørte vi intet til Bestræbelser fra det ærede Medlems Side for at værne om Folketingets forfatningsmæssige Indflydelse.

Naar jeg nu skulde forklare, hvad der for mig personlig egentlig er den største Vanskelighed, der stiller sig i Vejen for Indførelsen af Forholdstalsvalgmaaden — med hvilken jeg i øvrigt personlig sympatiserer, og med hvilken Flertallet i det hele taget paa andre Omraader sympatiserer, hvad det har vist ved, at det har foreslaaet Forholdstalsvalgmaaden indført ved kommunale Valg — da er det det Spørgsmaal: Hvilken Indflydelse vil Indførelsen af Forholdstalsvalgmaaden ved Folketingsvalg faa paa Parlamentarismen? Naar jeg her taler om Parlamentarismen, gør jeg det ikke, fordi jeg som Medlem af dette eller hint Parti har Interesse for Parlamentarismens Opretholdelse, men det er af en Interesse, der er fælles for alle demokratiske Partier, og hvis det ærede Medlem er bekymret for Folketingets Magtstilling og Indflydelse, saa vil hans Hjerte ogsaa brænde for Parlamentarismen, og saa vil han gerne være med til at tage Vare paa den. Naar nu altsaa Spørgs-maalet er: Hvilken Indflydelse vil det have med Hensyn til Parlamentarismen, om vi indføre Forholdstalsvalgmaaden, saa vil jeg sige, at der er stor Forskel paa, om man gaar til Forholdstalsvalgmaadens

Indførelse amtsvis, eller om det sker med hele Landet som en Kreds. Vanskelighederne ved det første ere ikke saa store, men Fordelen er ogsaa ubetinget mindre. De væsentligste Fordele, som det ærede Medlem tror kunne indvindes ved Anvendelse af Forholdstal, vil han kun kunne faa ved at gøre Landet til en eneste Kreds, først da kan der blive en alsidig Repræsentation af de forskellige Interesser, aandelige og materielle i dette Ting. Men hvorledes vil det gaa med Parlamentarismen? Parlamentarismen er Regering ved Partier, og den har det sikreste og solideste Grundlag, naar der er et absolut Flertal i det folkevalgte Ting, hvortil Ministeriet kan støtte sig. Have vi ikke dette Flertal, er Stillingen vanskelig. Men indføre vi Forholdstalsvalgmaaden, da fører det til at opløse Partierne; jo mere Forholdstalsvalgmaaden har den Virkning, som det ærede Medlem tror, den har, og som jeg ogsaa tror, den har, nemlig at skabe en langt mere broget og alsidig sammensat Repræsentation, desto vanskeligere bliver det indenfor denne Repræsentation at bevare og opretholde et Flertal, paa hvilket en Regering kan støtte sig, og det er jo i høj Grad en konservativ Interesse ogsaa dette, at der er et fast Flertal som Grundlag for Regeringen. Parlamentarismen kan praktiseres paa flere Maader, som i England væsentlig paa Basis af et Flertal og i Frankrig, som i de fleste kontinentale Stater, paa Basis af en Sæmmenslutning af Mindretalsgrupper. Nu er det givet, at Regeringen har større Stabilitet, staar mindre usikkert, naar der er et fast Flertal som Grundlag, følgelig maa man fra konservativt Standpunkt sige: Skulle vi have Parlamentarisme, maa vi ønske, at der til enhver Tid i Folketinget er et fast Flertal, som kan bære den frem. Lad mig et Øjeblik dvæle ved, hvad der er sket i England. Der er sket det, at det liberale Parti er kommet ind med absolut Flertal. Her foreligger altsaa Parlamentarismen i dens rene Skikkelse, med et Ministerium baaret frem af et enkelt Parti, som udgør Flertallet. Det har jo ogsaa i England undertiden haft sine Vanskeligheder, men nu er der sket det, at det liberale Parti for sig alene har den absolutte Majoritet i Underhuset. Men hvorledes gaar det til? Jeg fandt forleden en Notits i Berlingske Tidende, hvori det hedder: Nu er der sket en saa mægtig Forskydning af Antallet af Parlamentsmedlemmer til det liberale Parti fra det konservative i London. Men se vi